

[Simonsen.]

valg kom regeringen med forskellige udspil, herunder nogle af de udspil, som vi behandler i dag. Om det ene af dem, nemlig spørgsmålet om de 62—67-årige kvinders stilling, sagde vi: vi finder det rimeligt, at vi tager det med og dermed forøger vores spareplan med denne besparelse, fordi vi her måtte erkende, at der var sket en, om man så må sige, udvidelse af pensionistkredsen, som ikke var rimelig, og som der har været talt meget om her i dag. Men det kan ikke være rigtigt, at vi skulle komme i en situation, hvor vi må sige: de besparelser, som regeringen foreslår, det er dem, der er de rigtige. Dem, andre partier lægger frem, som omfatter andre områder, de er til gengæld forkerte. Vi står med forslag om besparelser på 3 milliarder kr. i dette finansår og 4 milliarder kr. i det næste, og det er på det grundlag, at vi har fremsat et forslag til skattenedsættelser. At hr. Albertsen ikke er enig i alle disse forslag, det er en anden sag.

Nathalie Lind: Jeg beklager egentlig, at jeg sådan skal blande mig i debatten, men jeg er totalt forvirret over det, jeg hører fra den konservative ordførers side. Så vidt jeg ved, er det nøjagtig samme beløb, de konservative har foreslået i besparelse vedrørende de 62—67-årige kvinder, som regeringens lovforslag går ud på, og som vi fra venstres og radikales side også har med i vores spareforslag.

Hvad er det egentlig, det konservative forslag går ud på? Det, man forhandler i dag, er jo den situation, at en mand, der er 67 år, har en ægtefælle, som er 63 år. Dét gennemførte vi sidste år, at uden hensyn til, hvad hendes indtægter måtte være — og lad os sætte, at hun har 0 i indtægter, men manden har en indtægt på måske 500.000 kr. — så skulle pensionstillægget beregnes ud fra hendes egen indtægt. Der er altså her tale om ca. 75 mill. kr., som man vil give til ægtefæller, der er velstillede, og jeg kan helt alvorligt ikke forstå, hvad det er, det konservative forslag går ud på, hvis det er samme beløb, man ønsker at spare, og hvis det er samme personkreds, man vil ændre forholdene for. Er det meningen, at man vil opretholde pensionstillægget for en velstående mands 63-årige kone — for kvinder får jo folkepension, når de er 62 — når hun ikke

har indtægter, for havde hun indtægter, så var hun afskåret fra pensionstillægget, for det er en trangsbestemt ydelse. Skal hun, der ikke har indtægter, altså have dette pensionstillæg? Jeg ville meget gerne høre en forklaring om, hvordan disse forskellige ting overhovedet stemmer sammen, for når man har nøjagtigt det samme i besparelser, så har jeg svært ved at se forklaringen, medmindre det er en rent teknisk ændring, medmindre der er et eller andet meget snedigt, meget bedre, teknisk set meget mere komplet, som det konservative folkeparti har fundet på. Jeg har svært ved at forstå noget i dag.

Valbak: Jeg skal ikke blande mig i forskellige drøftelser omkring PØ-forhandlingerne og deres sammenhæng med dette her, men holde mig til det konkrete lovforslag og tanken bag det.

Jeg noterede mig godt hr. Simonsens indforståelse med forslaget om de 62—67-årige, og det var heller ikke på det spørgsmål, mine kritiske bemærkninger gik. De gik på pensionstillægget og den begrebsforvirring, der efter min mening hænger om dette spørgsmål. Vi indførte sidste år, at pensionen for ægtefæller blev delt pr. hoved. Vi indførte et nyt princip, et princip, som vi er en del der igennem mange år har arbejdet for, sådan at vi ud i fremtiden kunne arbejde videre på dette grundlag. Dette princip antastes ikke ved gennemførelsen af dette lovforslag. Det, vi gjorde dengang — og jeg vil tilføje, jeg erkender det i hvert fald for mit eget vedkommende, noget i blinde — det var, at vi tog pensionstillægget med, et tillæg, som ikke er pension, men netop et socialt tillæg for de dårligst stillede, fordi vores pensioner, har vi vedtaget, er for små til at leve af. Det er det, jeg har villet påpege for hr. Simonsen, og jeg gentager, at jeg for min del gerne her vil vedgå, at efter min opfattelse begik vi sidste år en fejl. Jeg gjorde i det hvert fald.

Albertsen: Jeg skal gerne melde mig i syndernes række ligesom hr. Valbak og erkende min medskyld i det, vi dengang vedtog, og jeg føler, jeg har et særlig stort ansvar, fordi jeg ikke alene var ordfører, men formand for udvalget, men vi kan i øvrigt sige, at vi meget flittigt bearbejdede disse